

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκακόσα πέντε,
τὰ κουνοῦμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὅσον τοῦ Γεννάριου,
πάν οἱ καλίκαντζάροι.

Τέσσερα κ' ἑβδομήντα κ' ὀκτακόσα,
γιὰ μπάλους Ἀνακτόρων κόβ' ἢ γλωσσοῦ.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀνακτόρων
ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων.

Ἐμπρὸς τοῦ παρεμέριζε τὸ πλῆθος,
τοιγύρω τοῦ πετοῦσαν περιστέρου,
κ' ἐπάνω σὺ κοχλάζον τοῦ σιῆθος
δύο ντουζίναις ἑλαμπαν ἀστέρι.

Τὸν θαύμασαν κ' ἐκείνοι ποῦ νεάζουν,
ἀθάνατα τοῦ γέρον μας τὰ κλέη...
Κορδόναρος οἱ φίλοι τοῦ φωνάζουν,
Κορδόναρος κ' ἡ Ράιμπορ τοῦ λέει.

Αὐτὸς ὁ σανιδᾶς μας ὁ γλυκὺς
μὲ Καίσαρας καὶ Πρέσβεις ἐφιλίωσε,
καὶ τὸν συνδυασμὸν τῆς Ἀττικῆς
μὲ Ράλλη καὶ Δραγούμη τὸν τελείωσε,
κ' ἦλθε καὶ σὺν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ
νὰ φλέξῃ μὲ τὴν φλόγα τοῦ ματιοῦ.

Τότε στρέφω, ὦ Περικλέτο, κ' ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ μάτι,
μὰ δὲν βλέπω τὸν Κορράτη.
Ψάχνω καὶ γιὰ τὸν Ζαήμη μὲς σὺν χορευτῶν τὸ σμήνος,
μὰ δὲν εἶναι μήτ' ἐκεῖνος.

Περνοδίνουν ἢ καθοίλλει, σέτε ντὰμ καὶ κροαξέ...
ψάχνω καὶ γιὰ τὸν Ρωμάνο, μὰ ντυτάζω τὸν Σκουζέ.
Νὰ σὺ πλάι του κ' οἱ Πρέσβεις, γὰ' ἔμπροστί κ' ὁ Γουναρά-
τί κιχλίσματα, τί γέλοια, τί κρυφὰ καὶ ψι ψι ψι, [κ' ης...]
ψάχνω καὶ γιὰ τὸν Λεβίδη, μὰ μοῦ λέν ὁ Θεοδωράκης
πὼς ἐφέτος θὰ τὸν κἀνῃ νὰ χορεύῃ σὺν ταφί.

Ἀνερευνῶ μὲ προσοχὴν καὶ βλέπω κ' ἐξετάζω
κ' ἀπὸ τοὺς πρόην Ὑπουργοὺς τὸν Στρατηγὸ ντυτάζω,

Φ.—Ἦσουν καὶ σὺ σὺν αἴθουσαν τοῦ μπάλου τὴν πλατεῖαν ;
Π.—Ὁχι...

Φ.—Γιὰτί ;

Μὴ μ' ἐρωτᾷς, ἐχθαίρω τὸν χορὸν.

Φ.—Καὶ μόνον μόνον δι' αὐτὴν τὴν ἐλαφρὰν αἰτίαν
ἀπῆρες ἓνα στροβίλον τοσοῦτον ζωηρόν ;

Π.—Τὸν Καμπανίτην ἄφησα, τῆς ἱπποσύνης θρόεμμα,
ὅτι μὲ φλογίζει σήμερον Λορέττας καὶ τὸν βλέμμα,
ὅτι εὐχαριστοῦμαι μοναχὰ μὲ σοῦπαν καὶ βοαστόν...
ὅτι εἰμ' ἐκεῖνος ποῦ ξερες, ὁ κύριος Γαστών.

Φ.—Ὁ κύριος μόνον γνώρισμα τῆς ἱπποσύνης εἶναι.

Π.—Μὰ σὺ δὲν ἦσουν σὺν χορὸν ;

Φ.—Ἦμουν, Βιλλαρδουίνε.

Σὺ δὲ ὅμως ἐστιβάζετο καὶ τόσα κεραμίδια
ἐκείν' ἢ κόρη τοῦ Βορρά, τὸ χιόνι δηλαδὴ,
καὶ σὺ Παλάτι πῆγαιναν λογιῆς λογιῆς στολίδια,
καὶ κἀκεῖνος Πινδαρος τὰ γλυκοκελαδεῖ.

Κόσμος διασκεδίσσεων καὶ κόσμος ὁλολύζων,
ἐγὼ δὲ πλεῖστον βρέθηκα πυρὸς χορευτικοῦ,
ὅτι Βασίλειος, βρε Περικλῆ, τὸ κράτος συμβολίζων,
παρουσιάσθη Στρατηγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ.

Κ' ὁ Θεοδωρῆς, γοητὰ Κορδονομάννα,
ποῦ πάθος καὶ καῦμός δὲν τὸν ἐγέρασε,
τὴν λιγερὴ τοῦ Ράιμπορ νταρντάννα
σὺν μπόρσο του βασιλῶντας μ' ἐπὶ μου πέρασε.

μὰ κ' ὁ Καλογερόπουλος μέσα 'στὴ σάλα μπῆκε
μὲ τὸ μορφὸ κορίτσι του, ποὺ φέτος πρωτοβγήκε.

Καὶ τώρα μνημονεύουμε καὶ πάντων καὶ πασῶν
Π. — Εἶδες τὴν Γάμα Καλλιγὰ μὲ φόρεμ' Ἀλανσόν ;
Φ. — Χοροὺς τραγοῦδα πάντοτε μὲς 'στὸν Ρωμῆον τὸν τόπον...
περάσετε συνδυασμοὶ χρωμάτων καὶ προσώπων,
διαβῆτ' ἐμπρός μου ντεκολτέ, πλάταις γυναικῶν καὶ μπράτσα,
κ' ἐν πρώτοις κύττα μὲ τὰ ροῦζ τὴν Ἀσπασία Μάτσα.
Π. — Εἶδες τὴν Ἀντωνιάδου, ποῦναι μέσ' ἀπὸ τὴν Πόλη ;
Φ. — Λιγερὴ σὰν κυπαρίσσι, ροῦζ φορεῖ, τὴν ξέχρουν ὅλοι.
Π. — Εἶδες καὶ τῆς Μαζαράκη ;

Τὶ κοπέλαις δίχως νάζια,
εἶδα καὶ τὴν Ὀνωρίνα τὴν Στεφάνου μὲ γαλάζια.
Κ' ἔκανε διαβολοκούδι κ' ἔμπαζε κ' ἔκειν' ἡ πόρτα,
ὅταν βλέπω, Περικιλέτο, καὶ τῆς τρεῖς τῆς Ἀλλαπόρτα,
τὴν κυρίαν δηλονότι, ποῦ φοροῦσε ροῦζ φουστάνι,
τὴν Φανὴν τὴν δεσποινίδα, τὸ πρωτόβγαλτο φυντάνι,
τὴν ἀνεψιὰν τῆς πρώτης, ποῦλθε μέσ' ἀπ' τὴ Ρωσία,
κ' ἔχει καὶ περιουσία,
καὶ τὴν Τζὸν τὴν Ἀλλαπόρτα, ποῦναι κόρη Λαδικοῦ,
κ' ἄκουσα καὶ μερικὰ
τοῦ καιροῦ μας λαδικὰ,
ποῦ τῆς ντουαλέταις κρίνουν ἐνδὸς κ' ἄλλον θηλυκοῦ.

' Ἀλλ' εἶδα κ' ἔναν κόμματο καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου.
Π. — Ἀλήθεια κ' οἱ συνδυασμοὶ πῶς τέλειωσαν τοῦ Βόλου ;
Φ. — Τὶ φορέματα κ' ἔκεινα, τί μεταξωτὰ κ' ἀτάλτσια !...
εἶδα καὶ τὴν δεσποινίδα Πανταζίδη μὲ γαλάζια,
καὶ τὴν ἄλλην Πανταζίδη, τὴν μαντὰμ Καλβοκορέση,
μὲ λευκὰ καὶ μαῦρο τοῦ λ...
Π. — Τέτοιο χοῦμα πῶς μ' ἄρσει.
Φ. — Τὶ παντομενέαις ἔβλεπα, τί τέχναις δεσποινίδες.
Π. — Ἀμὲν τὸν Μιχαλόπουλο τὸν μύμμο δὲν τὸν εἶδες ;
Φ. — Εἶδα τὸν Λοῦρο, κουρελῆ,
μὲ μὰ παρὰ ξενὴ στολῇ,
σὰν Ναυαρχος, σὰν Προξένος, σὰν μὴ' ἐγὼ δὲν ξέρω,
κ' ἡ Ράτιμπορ γὰρ πατέρα 'μιλοῦσε μὲ τὸν γέρο.

Π. — Εἶδες τὴν Ἀντωνιοπούλου, τοῦ σπαθίου δηλονότι ;
Φ. — Πρόαινο φορεῖ μὲ μαῦρο κ' εἶναι μία ντάμα πρώτη,
καὶ τὴν κόρη τῆς κυτῶ, τώρα 'πρόβαλε κ' αὐτὴ
μὲ χωρίστ' ἄλὰ Κλεῶ καὶ μὲ ρόδο 'στὸν αὐτὴ.

Π. — Εἶδες τὴν Πούση Τζίφρου, τὴν πάπια τοῦ γγαλοῦ ;
Φ. — Εἶδα τὴν Πάτη Τζίφρου τὴν κοκκινομαλλοῦ,
κ' ἡ πόρτα, Περικιλέτο, δὲν ἔπανε νὰ μπάζῃ
ὅταν ἐπρωτοβγήκε κ' ἡ δεσποινὶς Τομπάζη,
μὰ νὰ 'μπροστὰ κ' ἡ Στρούμπου, κοπέλα στρουμπουλή,
κ' ἡ δὲ τοῦ Μι τοῦ Ράλλη, καὶ κάποια σὰν πουλί.

Γερά σου, Κορδοναροῦμπαρε, γερά σου, Κορδονομάννα...
τοῦ Ράλλη τοῦ Δημήτρη μας ἀντίκρουσα τὴν Ἄννα.
Μπράβο γὰρ τὸν Κορδόναιο καὶ γὰρ τοὺς ἄλλους πρίτσι...
βλέπω καὶ τοῦ Πρωτάνεως τοῦ Λάμπρου τὸ κορίτσι,
μὰ καὶ τὴν Μομφερατένα, τὴν νερόπαντρη κυρία,
ποῦ φέτος βγήκε 'στοῦ χοροῦ τὴν τόση φασαρία,
κ' ἔκειν' ὁρὸς ἐφόρει
κ' εἶναι Παράσχον κόρη.

Π. — Εἰσακούσθαι νὰ μοῦ λὲς γὰρ μπάλους, ἀλιτήριε,
κ' ὅπομον γὰρ πρὸς ὅλους μας ἐνὶ παράσχον, Κύριε.

Φ. — Ἀμὲν τὴν Λύδου, Περικιλέτο !... τὸν ὀνόμα' εἶναι Νῆν
κ' ἡ ξιδιὴ τῆς Ἀλίκης ὑπασπίστρια νὰ γένῃ.

Ἀμὲν ἡ Μπέμπε, πρὶν Λεβίδη,
τί σοῦ λείει, βρὲ κασιδιῇ ;
Σὰν τὴν εἶδα Μπομπαντιοῦ
εἶπα : φέρετε τὰ σατιοῦ.

Ἀμὲν ἔκειν' ἡ Πετμεζῆ, κόρη Βάμβα ; κύττα χάρι...
πῶς τῆς πᾶνε τὰ λευκὰ μὲ τὸ κίτρινο ζωνάρι.
Ἀμὲν ἔκειν' τοῦ Κοκκίδη, ποῦ φοροῦσε φιστικί...
Π. — Πῶς μ' ἄρουν τὰ φιστικί...

Φ. — Στρέφω 'λγο κ' ἀπ' ἐκεί,
καὶ μαλαρὼ τὴν Τρικουπῆ, ποῦναι κόρη τοῦ Κορδέλλα.
Π. — Πάλιν ὄρχισες μιητοῖα νὰ μοῦ στρώνης, παπαρδέλα.
Φ. — Κάθε χρόνο, Περικιλέτο, σοῦ τὸ κάνω τακτικά.

Ἀμὲν ἔκειν' ἡ Ζερβουδάκη τοῦ Νυντῆ μὲ τὰ λευκὰ ;
Π. — Πῶς μ' ἄρουν τὰ φιστικί...
Φ. — Ἀμὲν ἔκειν' ἡ Γιώτα Ράλλη,
κόρη τοῦ Μαυρομυζῆ ;
Σκοῦξε ζήτω τοῦ καινούριου τῆς Κορδόνας Ὑπουργείου,
κ' ἔλα κύτταξε 'λιγάκι καὶ τὴν Παππαγεωργίου...
'δὲς τί φόρεμα φορεῖ... φορεῖ τὸ λέγουν ἐκράζε,
κ' ἦταν κ' ἄλὰ Κλεῶ κενισμένη, βρὲ χαζέ.

Τὶ σπαθοφόροι 'γύριζαν 'στοῦ μπάλου τὰ σαλόνια,
ποῦ πρὶν τῆς ὥρας ἔβαλαν τὰ νέα τὰ γαλόνια,
μὰ καὶ πολλοί, βρὲ Περικιλή, δὲν ἦλθαν εἰς τὸν μάλω,
γιατὶ δὲν 'προβιβάσθηκαν κ' εἶχαν καὶ μὲ μεγάλο,
κ' ἴσως καὶ δευτέρος χορὸς τοῦ Παλατιοῦ νὰ γένῃ
ὅταν ἔλεγε Βασιλεῖα προβιβασθῶν κ' ἔκεινοι.

Ὅμως δὲν ἦλθαν 'στοῦ χοροῦ καὶ γαλονάδες ἄλλοι,
γιατὶ θαρρῶ πῶς προσταγὴ 'βγήκε γ' αὐτοὺς μεγάλη
πῶς ὁποῖος ξένη, Περικιλή, συνώδευε κυρία
κ' ὄχι 'δικὴ του συγγενή,
θάτρωγε κάτω 'στὴ Σικνή,
ποῦ τρέμεις περισσότερο παρὰ 'στὴν Μαντζουρία,
κ' ὅπορος παντλήμων 'τήγαινε σ' ἐκείνην νὰ σοντάσῃ
βεβαίως δὲν θὰ 'πρόφθαινε προβιβασμὸς νὰ πάρῃ!

Κ' ἦτο σκληρὸν νὰ 'χώριζαν ἀπὸ τὰ θηλυκὰ
μέσα 'στὴν ὥρα τοῦ Σουπὲ,
καὶ τότε, φίλε σκυθρωπὲ,
νὰ παύσουν τὰ τσακίσματα τοῦ κόρτε τὰ γλυκὰ.
Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλὰ δεμένα,
κ' ἐφέτος ὁ Βασιλόγλου δὲν ἔδωξε κανένα.

Ἦτον ἐκεῖ κ' ὁ Τσερμπατσέρ, σπουδαῖος Γοσποδάρης,
μὰ κ' ἕνας Ὀγγρος 'γύριζε, περίφημος Μαγάρης,
μὲ κατὶ κίτριν' ἀντερόν καὶ μὲ γουναρικό,
ποῦ τῷ βλεπε καλὰ καλὰ τὸ κάθε θηλυκόν.

Π. — Εἶδες καὶ τὴν Ρικάκενα καὶ τὴν λευκὴν Δορδέστη ;
Φ. — Μὲ κίτρινα, βρὲ Περικιλή, κ' ἡ Δέσποινα παρέστη.
Π. — Εἶδες τὴν Ἀριστάρχηνα, μεγάλη Πριγκιπέσσα ;
Φ. — Τὴν εἶδα, Περικιλέτο μου, σὲ Πριγκιπέσσαις μέσα.
Κοράλλια καταικόκκινα 'φοροῦσε 'στοῦ κεφάλι
καὶ διαμαντόπετρας πολλὰς, ποῦχρον περὶ σῆμα κάλλι.
' Ἐν μέσῳ δὲ περιφανοῦς Πριγκιπισσῶν ὁμίλου
νὰ κ' ἡ μαμμὰ τῆς ἡ τρανὴ
μ' ἕνα φουστάνι βυσσινί
κ' ἀπάνω 'στοῦ κεφάλι τῆς περὶ στρουθοκαμήλου.

Εἶδα καὶ τῆς δὲ τῆς Μάγκου, λιγερὰς καὶ πρῶτα μύγνη,
εἶδα καὶ τὴν Βαρεϊαδάκη τὴν Λελέ, βρὲ κουτομόγη.

Περὶ δὲ τὸν ἐξορὸν σπάνιον μαργαριτῶν,
ποῦ βεβαίως θὰ κοστίζῃ χιλιαδούλαις ἐκατόν.
Εἶδα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν κυρίαν ΝίΚωστή,
ποῦναι ντάμα χωριστῇ.

Εἶδα ἐξόν, εἶδα ντόπιους, σοβαρούς, πολὺν ποζέ...
Π. — Εἶδες καὶ τὴν Ἰσαβέλλα τοῦ Μινίστρον τοῦ Σκουζέ ;
Φ. — Μὲ τὸν Βασιλεῖα τὴν βλέπω νὰ χορεύῃ, καὶ φορεῖ
ντουαλέτα καναρί.
Γερά σου, γέρο-Θοδωρῆ,
μὴ μὰς κάνῃς τὸν βαρὺ.

Φ. — Στὸ χρυσοχοεῖο τοῦτο καὶ σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι
κ' ἡ Παναγία Σοφία περισσῶς ἐφεργαζόλει.
Π. — Παναγία, κουρελῆ, τί περιδεραῖον πληθὺς,
καὶ κολιὲ γὰρ τὸν λαμὸ, τί κολιὲ καὶ γὰρ τὸ στήθος.

' Ὀμῆα κ' ἐγὼ πῶς ἤμουν μέσα 'στὸν Ντολμὰ-Μπαζέ,
μὰ κ' ὁ πλοῦτος τῆς Ἑλένης ὅλος λάμψις κ' ὠραϊότης,
κ' ὁ κυρία Περματζίδου εἶχε δυνατὸ σουξέ
κ' ἡ κυρία Περματζίδου μ' ἄσπρη ντουαλέτα πρώτης.

Ὦν ἦτον ραδιότατος εἰς τὸν χορὸν παρέστη
κ' ἡ Πηνελόπη ὁ Γεώργιος, ὁ τὸν Κορητῶν τοῦτέστι.
Π. — Πηνελόπη, ἐπετοῦσαν κ' ἀπὸ τὰ δαῖτα τοῦ μάτια
κ' ἔβλεπε γὰρ τὸν χορὸ τὰ πρὸ καλὰ κομμάτια,
κ' ἦτον ἀλγία τοῦ χοροῦ τὸ σφρόγος κ' ἡ ψυχὴ,
αὐτὴ εἰς τὸν χορὸν ἀπῆγε κανένα δυστυχῆ.

Κιτῶ καὶ τὸν ὑπασπιστὴ, τὸν Κίμωνα Δεμπίση,
κ' αὐτὸς χορὸς διέτρεχε τοῦ μπάλου τὸ παρκέτο,
εἶδα καμμὰ δὲν εἶχε φαροῖα πλατεῖα νὰ πέσῃ,
μὰ καμμὰς ἀσπράχιος δὲν ἔλαμψε καὶ φέτο.

Πακαλένα πιάματα καὶ αἰσῆς τοῦ Πλάστου,
κ' ἔμπρός μου μάλω γελαστὴν κυτῶ τὴν Ἀγέλαστον,
τὴν Μίσο καὶ τὴν Πηνελόπη καὶ τὴν Φωστηροπούλου,
κ' ἔκειν' τὸν Φωκίονος τοῦ Σακελλαροπούλου,
τὸν πεταλῶνα κάτασπρη, κ' ἄλλας πολλὰς εἰς πούλου.

Ἐν τούτοις μ' ἄρουν πολὺ κ' ἡ κόρη τοῦ Μαρίνου
σὰν ἄρωμα τοῦ κρίνου,
κ' ἡ τοῦ Παύλου τοῦ Σκουζέ λευκὰ μὲ μαργαρίταις,
εἶδα καὶ μὰ, ποῦ νόμιζες πῶς εἶχε δύο μύταις.

Π. — Νῆβλες, βρὲ Περικιλή, τὰ ροῦζ καὶ τὰ λευκὰ,
ποῦ νῆβλες τὴν Λιάμπε, τὴν κόρη τοῦ Μακκῆ,
ποῦ καὶ τῆς δὲ τῆς Βούρενας, τὴν Μαίρη, τὴν Κατίνα,
ποῦ τὴν Μαυρομυζῆνα, τὴν δεσποῖνα τὴν Αἶνα,
ποῦ νῆβλες τὴν Μάτση μὲ κίτρινα, μουρμουροῦ.
Π. — Πῶς νὰ γένῃ τὸ Σουπὲ μὰς τόκοις κουμποῦρι.
Κ' ἡ Κυριακοῦς ἦταν μὲ φράσκο μέσ' ὅτῃ σάλα
κ' ἡ θαρροῦσα μὲ στολὴ πῶς θ' ἄλθῃ καὶ μὲ πάλα.

Π. — Κ' ἄλλες νῆβλες πολλὰς, ποῦ γύρευαν τοῦ κίκου
μὲ σο καρὲ τοῦ Βασιλεῖα νὰ δείξουν τόσα κάλλι,
ποῦ νῆβλες μὲ καναρί τὴν Τριανταφυλλάκου
καὶ μὲ καμμάς κόκκιναις σὲ στήθος καὶ κεφάλι.
Κ' ἡ Μιλλαῖδ' ἔφηνε, πολὺ σπουδαῖος τάκος,
κ' ἦτον σὰν τριαντάφυλλο κ' ὁ Τριανταφυλλάκος,
ποῦ δυνατὸ συνδυασμὸς 'στὴν Τρίπολι σκαρώνει.
Π. — Μὲ τούτους τοὺς συνδυασμοὺς νοῦς καὶ ψυχὴ κορώνει.
Φ. — Ποῦ ν' ἔβλεπες καὶ τὴν Καμπα, πρωτόβγαλτομυμπούκι,
καὶ τῆς δὲ τῆς Μερκίνας, διαβόντρου μου κουλούκι,

τὴν Καικιλία, τὴν Ραχὴ λ, μὲ τὰ μελένια χεῖλη,
ποῦ καὶ τὴν κόρη νῆβλες τοῦ Νάσου τοῦ Βασιλῆ,
ποῦ καὶ τὴν Ἀμπερ Κρόμπευ νὰ κύτταζες ἐκεῖ,
ποῦ τώρα κληρονόμος λεπτὰ μὲ τὸ σακί.
Π. — Ὅλος ὁ κόσμος, Φασουλῆ, κ' ἂν τύχῃ νὰ πεθάνῃ
κανένας κληρονόμον του ποτε δὲν θὰ μὲ κάνῃ.
Φ. — Ποῦ νῆβλες καὶ τοῦ Μπασῆ τὴν κόρη τὴν Ρενέ,
τὴν Σακορράφου τοῦ γιαιοῦ μὲ τὰ σπαρα, κουρενέ.

Ποῦ νῆβλες, βρὲ Περικιλή,
'στῆς ἄλλαις ἐκεῖ πέρα
κ' ἔκειν' τὴν Ἐμπεδοκλή,
ποῦχει παπὰ πατέρα.
Π. — Παπαδοπούλα τοῦ παπὰ
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

Ποῦ νῆβλες καὶ μὰ τσιμπλοῦ,
καὶ τὴν Τσαπάλου μὲ τὰ μπλοῦ,
τὴν Γρίβα τὴν Πολίτισσα, καὶ τὴν κυρίαν Γούση,
καὶ μὲ στολὴ Προξενική τὸν Γεώργιο τὸν Μαρούση.
Π. — Σταμάτα 'λγο, Φασουλῆ, κ' ὁ νοῦς μου κάνει στάσιμο.
Φ. — Ποῦ καὶ τὸν Νῶντα νῆβλες μὲ λαμπερὸ παράσημο.
Ποῦ νῆβλες τὴν Ραγκαβῆ, τὴν σοβαρὸν Ἀγγλίδα,
ποῦχε κ' αὐτὴ παράσημο...

Π. — Κοῖμα ποῦ δὲν τὴν εἶδα.
Ποῦ καὶ τὴν Ἐμπεριόκενα νὰ κύτταζες τὴν Κάτη
μὲ τὴν ψαρὰ τὴν κόμην τῆς, ἂν κ' εἶναι ρεωτάτη.
Ποῦ νῆβλες καὶ τὸν Ριφὰτ ὀλίγον κατηρῆ,
καὶ τὴν Δοσίον νῆβλες, τοῦτέστι τὴν Φιφῆ,
νὰ θαύμαζες τὴν γλῶκα τῆς, τὴν χάρι, τὸν δέρο τῆς,
μὲ τριαντάφυλλα ροῦζ-τὲ παρέστη κ' ἡ μητέρα τῆς.
Π. — Μὰ καὶ τῆς δὲ τῆς Τσουκαλὰ τῆς εἶδες ;
Φ. — Ναι, τῆς εἶδα,

τὴν μὲν τοῦ γέκτου δικαστοῦ, τὴν δὲ τοῦ Πελοπίδα,
ποῦ λιγερὸς τὰ μάλιστα καὶ πλήρης ἐδαιμοφίας,
μὲ τὴν δασκάλα 'χόρειπε τὸν τέκνον τῆς Σοφίας.
Τὴν σύζυγον τοῦ Ναυτικοῦ τὴν δρομάζου 'Ενη
κ' ἡ νερόνιφη τοῦ δικαστοῦ 'στοῦ μάλω φέτος βγαίνει.
Π. — Μὰ ποῦ τῆς ξέρεις, Φασουλῆ, γράτσια πὲρ λ' ἄρσο.
Φ. — Καμμὰ δὲν εἶναι, Περικιλή, ποῦ νὰ τὴν τὴν γνωρίζω.
Κ' ἡ πόρτα δὲς τοῦ κ' ἔμπαζε κ' ἔπαινε καθεὶς,
μὰ ποῦ νὰ ζεσταθῇ,

κ' ἐγὼ μὲ τὴν βελάδα μου σὲ μὲ γωνιὰ μαζεῦτηκα
κ' ἀπὸ τὸ κοῦρὸ τοῖζαν τὰ δόντια μου τὰ ψεύτικα.
Π. — Μόνον ὁ γέρο-Θοδωρῆς δὲν τὸ πρῶτ' αὐτὸ κοῦρὸ
καὶ φαίνεται θηρίο.

Φ. — Αὐτὸς καὶ ψυχὸς δὲν ψιφᾷ, βρὲ Περικιλή, διπλάσιον,
γιατὶ φορεῖ γὰρ ζεστασὰ 'στοῦ στήθους τοῦ τοῦ λάσιον
μὲ γοῦνα μ' αἰγολόμασο — ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια !
ποῦ δώρο τοῦ τὴν ἔστειλαν μέσ' ἀπὸ τὰ Πατήσια.
Γὰρ τοῦτ' ὁ Καρκαλάκος μὲς κάνει τὸν φινιλέκα
κ' ἂν βλέπῃς ὑπὲρ τὸ μηδὲν πέπτε βαδμάς καὶ δέκα.
Π. — Στὰ πρῶτα τὸν ἐπῆλθε τὸν γέρο-Κορδονίδη.
Φ. — Ποῦ νῆβλες ἀσπράχισαν τὴν κόρη Ἐδνεῖδη,
ποῦ νῆβλες, ποῦ νῆβλες, κ' ἐν μέσῳ τόσῳ κόσμου
βλέπω καὶ τὸν Ἐδνεῖο τὸν Ζαλοκώστα 'μπρός μου.

Ἄν καὶ τὴν Μάκκο 'κύτταζες ὅλας τὰς πασάλλας σου
κ' ὅλο 'στοὺς ἀμειδιότους τῆς θὰ κερωνες τὰ κιάλια σου,
κ' ἂν ἔβλεπες τὴν Μπερμὸν Νί' Ἀρς θὰ πέφτανε τὰ σάλια σου.
' Ἔστεφε τὸ κεφάλι τῆς ὠραῖος κοκορῆς,
κ' ἐκ τοῦ χοροῦ δὲν ἔλειπε κ' ὁ κύριος Στεφῆκος.
' Ἦτανε κοῖμα κ' ἄδικο ποῦ δὲν παρέστης, βλάμη,
νὰ δῇς καὶ μὲν Ἀρμένισσα μὲ τὰ μαλλιά κατὰμα,
μὰ παπαροῦνα σέκαζε τ' ἀριστοῦ αὐτῆς τῆς,

γλῶσσα καμμά, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἦτανε γνωστή της,
 ὄφοροῦσε κατακόκκινα κι' ἐσκόρπιζε γλυκάδες,
 κι' εἶχε στὰ δύο της ταῦτά καὶ χρυσοὺς χαλκάδες,
 καὶ μπιγλιμπήδια κι' ἀπὸ μπρὸς καὶ πίσω της ποικίλα,
 ποῦ νόμιζες, παρὼν ντ' οὐνέο, πῶς ἦταν ἡ γκαμήλα.

Θέαμα μέγα στὸν χορὸν
 κι' ἰδεῖν κι' ἀκοῦσαι τρομερόν.

Ἄκουσα τριγμοὺς καὶ κρότους σπιρουνάτων λιγεῶν
 κι' ὁ κομπρὸς ὁ Χατζανέστης διευθύνει τὸν χορὸν,
 διεξήχθη δ' ἐντελὴς
 ἀπὸ τοὺς Ἐπιτελεῖς,
 κι' ἔργον τῶν Ἐπιτελῶν μας προῖτο προῖτο καὶ μεγάλο
 ἦτο πῶς νὰ βγάλουν πέρα τὸν Βασιλικὸ τὸν μπάλο.

Βλέπω Μιτζλαφ, Μπαρρενσόν, καὶ τὴν Σίμου τὴν Μπαλάνου,
 νάσιν κι' ἕνας σὰν Οὐλάνος,
 κι' ὁ γιατρὸς ὁ Γερουλάνος
 ὅρρενε σιὸ κοτιγὼν ὅλο μὲ τὴν Γερουλάνου.

Ἦλε φέξε καὶ σελήνη,
 νὰ κι' ἡ Σούτισον κι' ἡ Βελλίνη,
 πῶς μ' ἀρέσει, Περικλῆ,
 κι' ἡ πρωτόβγαλτη Δαγκλῆ.
 Μὰ ποῦ νὰ βλεπες, ζαγάρι,
 καὶ τὴν Ρούφον Κανακάρη,
 κανακάρισα κοπέλα καὶ σὲ χάrais ζηλευτή,
 ποῦ γινε τῆς Βασιλίσσης ὑπασπίστρια κι' αὐτή.

Βλέπω καὶ τὴν Θεοχάρη, τὴν μεγάλη τὴν κυρία,
 ποῦ μὲ κυριῶν συστάσεις εἶχε τόση φασαρία.

Στὴν Βασιλίσσα μ' προστὰ
 μίαν κι' ἄλλην συνιστᾷ,
 κι' ἄκουες : παρακαλῶ
 μὲ μυρίας ὑποκλίσεις,
 πέστε καὶ τί καλὸ
 καὶ γιὰ μὲ τῆς Βασιλίσσης.

Βλέπω κι' ἄλλη Πριγκηπέσσα, τὴν κυρία Κаллиμάχη,
 κι' ἄρχισε νὰ γουργουρίζῃ τὸ κενό μου τὸ στομάχι.
 Ποῦ νὰ κῦπταζες, καὶ μένε, καὶ τὴν κόρη τὴν Εὐκλείδη,
 καὶ μιὰ χάρι τῆς Ζακύνθου, τὴν ματὰμ Χριστοδουλίδη.
 Τί κακό, τί σοῦρτα φέρεται, τί βοή νυφοπαζάρου !...
 μὲ τῆς δαὸ γλυκειᾶς της κόρης ἦλθε κι' ἡ Χατζηλαζάρου.

Ἄς πηδοῦμε νύκτα ἡμέρα, κι' ὅς μὴ βάζουμε μαράζια,
 Περικλέτο μου κλαψάρη,
 κι' εἶδα τὴν Νικολοπούλου τὴν Ἑλένη μὲ γαλάζια
 καὶ θυμήθηκα τὸν Πάρι.

Τρέχουν ὅλων τὰ ποδάρια, λές καὶ νάχουνε καρούλια...
 πῶς μ' ἀρέσει κι' ἡ Μαρούλια...

Π. — Μὰ κι' ἐμένα τὰ μαρούλια.

Φ. — Κι' ἄλλη Πριγκηπέσσα κνιτῶ, Τὸνδρ ἐ Ταξίς καλεῖται,
 περισσεύμα Πριγκηπισσῶν σιὸ κράτος ἀπειλεῖται.
 Παρέστη κι' ὁ Διάδοχος, ὁ νέος Κωνσταντῖνος,
 κι' ὅλο μὲ τῆς ἐπίσημης ἐχόρευε κι' ἐκεῖνος.

Κι' ἔφαλα τότε λιγερά
 μὲ σίχους γοργοτάτους
 νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρά,
 καὶ μ' ὅλους τοὺς σπαθάτους
 νὰ πάρῃ τώρα γρήγορα καὶ τὴν Μακεδονία,
 πρὶν πάρουν κάτω στὴ Σκηνὴ τὴν περιπνευμονία.

Π. — Εἶδες τῆς Μίς τῆς Ἑλλιοτ ;

Φ. — Εἶδα τὰς θυγατέρας τοῦ διασήμεον Πρεσβευτοῦ τῆς φίλης Ἑγγλιτέρας.

Εἶδα γλυκειὰ σὰν ἀνανά καὶ τὴν Ἀνανιάδη,
 μήτε τὴν Μέρλιν λησμονῶ, μήτε τὴν Φωτιάδη,
 μὰ δὲν ξεχνῶ καὶ μιᾶς ἑλῆας ἐκεῖνο τὸ μαυράδι.

Π. — Ἀμμὶ τὴν Ζλατάνου, Φασουλῆ, τὴν εἶδες τὴν Ἑλένη ;

Φ. — Τὴν εἶδα τὴν πρωτόβγαλτη, τὴν κεχαριστωμένη,
 μὰ καὶ στὴν κόρη της σιμὰ
 βλέπω μὲ μαῦρο τὴν μαμμά.

Π. — Εἶδες καὶ τὸν πατέρα της ;

Φ. — Θὰ λές γιὰ τὸν Γρηγόρη,
 τὸν εἶδα ποῦ καμάρωνε τὴν ζηλευτὴ του κόρη.

Κι' ἡ πόρτα δὸς του κ' ἔμπαζε καὶ ζέφυρος ἐφύσα...
 ποῦ νὰ βλεπες μὲ τὰ λευκά καὶ τὴν κυρία Πίσσα,
 καὶ τὴν Τρικούντη δὲν ξεχνῶ, τοῦ Κώστα δηλονότι,
 μὲ μίαν νέαν κόμμωσιν...

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, ἱππότη,
 δὲν εἶδες τὴν κυρία Χί, τὴν χήρα τὴν ὠραία,

ποῦ κάνει πάντα σὲ χοροὺς μὲ Πρίγκηπας παρέα ;

Φ. — Εἶδα μιὰν ἀρχαιότητα, παλῆα Καπνικαρέα.

Π. — Τοῦλάχιστον, βρὲ Φασουλῆ, δὲν εἶδες ἄλλας χήρας ;

Φ. — Παρέστη κι' ἡ Βιτάλενα, τοῦ Βουλευτοῦ τῆς Σύρας,
 ποῦναι κι' αὐτὸς Κορδόναρος ἀπὸ τοὺς ἀμειλίχους

καὶ διορίζει κατ' αὐτὰς καὶ παύει δίχως οἰκτους.

Πῶς κι' ἡ Σοφία μᾶρεσε, κόρη τοῦ Παππαδάκη,

κι' ἔτρεξα μὲ τὰ τέσσερα νὰ δῶ τὴν Τριποδάκη.

Ποῦ καὶ τὴν Μάτσα νὰ βλεπες, τοῦ Βλάχαλη τὴν κόρη,

ποῦ νὰ βλεπες καὶ μιὰ μικρή, ποῦ μοιάζει σὰν ἀγόρι,

ποῦ νὰ βλεπες, βρὲ Περικλῆ, καὶ μιὰ γορὰ Σιλβέστρα,

ματάκια μου ξυνόροῖδο καὶ χαβιαρομανέστρα.

Κι' ἡ Λιβερράτου μᾶρεσε, μὰ κι' ἡ Σκαρμαγκᾶ,

κι' ἀκούω κάθε σιόμαχον πεινῶντα νὰ βογκᾷ.

Π. — Γιὰ ποδογύρους, Φασουλῆ, μοῦπες πολλὰ καὶ φτάνει.

Φ. — Μ' ὅλα σου τὰ γεράματα σ' ἀρέσει τὸ φουστάνι.

Ἄλλοις ἀνφάν εἰς τὸ Σουπὲ νὰ προῦμε καὶ νὰ φᾶμε

καὶ νὰ περιφρονήσωμε τὸν κόσμον τὸν ἱνφάμε.

Σαμπάνη φέρετε μου νὰ πῶ καὶ νὰ γενῶ κουτοῦκι,

φέρετε μου τὰ σιμάματα, φέρετε μου τὸ μπουζοῦκι.

Νὰ χοιρομέρι μπόλικο καὶ γάλος καὶ φιλέτο,

βάλλτε μου λίγο σιὸ χαρτὶ καὶ γιὰ τὸν Περικλέτο.

Ταλαίπωρο στομάχι μου τρῶγε καλὰ καὶ πίνε

πρὸς δόξαν τούτης τῆς γωνιᾶς,

καὶ τοῦτος ὁ καχητὶ-νιουητῆς

ἀνήμετος συνδυασμὸς ψευτιάς καὶ πλάνης εἶναι.

Ἄλλοις ἀνφάν, γιὰ τὸ χορὸ φτερώστε τὸ πόδι...

Τόκα καὶ θάχωμ' ἐκλογαῖς μαζί μὲ τὸ Τριῶδι.

Τόκα, μπουνάλια πάρετε, πηρούνια καὶ παχαῖρια,

σπάστε πιάτα, βρὲ παιδιὰ, καὶ μὲ τὰ δαὸ σας χέρεται.

Τὰ σκεῖν τὰ Βασιλικά

νὰ γίνουνη θυσία...

τεῖναι καμπόσα γαλιὰ

μ' ἀπὸς στὴν ἀθανασία ;

Καθεὶς γενναῖος ἄς φανῇ, καὶ θάλασσ' ἄς τὰ κᾶν,

ὁ Βασιλεὺς νάσαι καλὰ γι' αὐτὸς τὰ ξαναγεῖναι.

Εἰπ' αὐτά, καὶ μ' ἄλλα βώδια

τῶβαλα κι' ἐγὼ στὰ πόδια,

καὶ σοῦ φέρονω Περικλέτο, πόδι γάλου, κότας μπουτι,

κι' ἔλα νὰ περιδρομήσῃς...

Π. — Καὶ τοῦ χρόνου, βρὲ τσερούτη.